

**Feet Sogns
Yndighed og Her-
lighed
i en
Sang
forfattet,
Og efter Gode Venners
Begiering
beskreven,
Da den engang blev Siungen
i Deres
PaaHør**

**Kiøbenhavn,
Trykt hos Christoph Georg Glasing, boende i Fride-
richsberg-Gaden. 1744.**

Feet Sogn
Yndighed
og
Herlighed,
Sangviis forfattet,
Og foræret
til
Sine Gode Venner

Paa Hoff.

1.
Nu taer jeg min Pen,
Og setter mig hen,
Med hannem en Stund at fordrive,
I Tanke, hand kand

Med Helicons Vand
Mit Sind en Forfriskelse give!
Hvad falder dig ind?
Min udmatted' Sind!
Hvad har du vel Lyst at beskrive?
Løft Tankerne op
Til Himmelens Top!
Lad Himlen dit Alpha kun blive!

2.

Jeg tænker mig om
I Aarene, som
GUd har ladet for mig hendrive,
GUds Forsyn mig tog
Paa Armen, og drog,
Fra første jeg her kom til Live;
Fra første jeg randt
Af Rode, jeg fandt
GUds Forsyn mig førde og ledte;
Jeg skrøbelig Barn
Faldt tit vel i Skarn,
Men GUD mig dog Veyen beredte.

3.

Til Ære jeg gik,
Et Embede fik,
At jeg skulde Lammene føde;
GUd selv mig det gav,
Ey Haderens Stav
Til Hinder mig her tordte møde:
Den Tiid gik forbi,
De Aar vare ni,
Som Jakobs, ret suure og slemme;
Da lod GUd mig see,

At hand dog min Vee
Og Møye ey vilde forglemme.

4.

GUd skikked mig Bud,
Jeg skulde gaae ud,
Som Abram fra Ur i Chaldæa
Jeg skulde hengaae
Med Jakob, og faae
En Rachel i Steden for Lea;
GUd skyndede paa,
Og bød mig at gaae,
Før Hevnen sig der skulde vise;
Til Zoar jeg gik,
Et Frelse-Sted fik,
Hvorfor jeg GUd evig skal prise.

5.

I Østerlands Kandt
Det Stæd jeg da fandt,
Som skulde et Tilflugts-Stæd være
For mine og mig,
Som og rigelig
Os skulde og kunde ernære;
Blandt Floder og Field,
Der ligger det Gield,
Som Navnet af Feet monne bære;
Jeg skulde did gaae
Som Hyrde, og staae
For GUd, og hans Menighed lære.

6.

Jeg takker dig, GUd!
Som førde mig ud

Fra Kedars de mørke Pauluner;
Din Ære jeg vil,
Imens jeg er til,
Udtone med Frydens Basuner;
Lad Lykke og Roe
I Bøygde og Boe
Formeres og daglig tiltage!
Giv Ordet sin Kraft!
Dets ædele Saft
At vi udi Hiertet kand smage.

7.

O! deylige Feet!
Hvo dig haver seet
Maa sig vel fornøyet befinde;
Din deylig Prospect
Den har Overvegt,
Og Prisen allene maa vinde;
Naturen har lagt
Paa dig al sin Pragt
Da hun dig til Verden vild' føde;
Blant Rommerigs Gield
Du har jo det Held,
At du er som Kiernen den søde.

8.

Dit Aggerfuld Land,
Dit løbende Vand,
De grønne og lystige Fielde,
Kand opvække Lyst
I sorrigfuld Bryst,
Og aarsage Dagenes Ælde.
Hvor Øyet henseer,
Naturen selv leer

Og smiler med yndigste Mine;
Hvo herved ey kand
Forglemme paa stand
Den Sorrig, som Hiertet kand pine?

9.

Kand Fuglen' i Flok
Vel Sneese og Skok,
Naar de farer frem og tilbage
To Gange hvert Aar
Om Høsten og Vaar,
Sig saa lade af dig intage,
At de ikke kand
Omfare dit Land,
Hvor hastig de end monne ile;
Hvad Under, at man,
Som Mennisker, kand
I dine Fornøyer hvile?

10.

Din Yndigheds Pragt
Naturen har lagt
Imellem to rindende Floder,
Som vander dit Land,
Og pryder din Strand
Med Tømmer og Østerdals Poder.
Naar deylige Vaar
Udkiemmer sit Haar,
Dig herlig begynder at male,
Din blomstrende Eng,
Som udpynter Seng,
Af mange Coleurer kand prale.

11.

Da Plovmandern gaaer
Og Sæden udsaaer
Af Bygget og Kornet det blanke,
I Hiertet hand leer,
I Haabet hand seer,
Hand Høsten mangfoldig skal sanke;
Hand venter oppaa,
At Elven skaal gaae
Og vande de tørstige Enge,
At Græsset kand groe,
Og fylde hans Loe,
Det giver ham Føde og Penge.

12.

Hvad Glæde det er,
At være saa nær,
Naar Fisken af Elven opdrages,
Naar Strømmen er streng,
Og Fisken i Fleng
i Rusen og Miaren indjages,
Det giver jeg hver
Som Fisken har kier,
I Sindet ved sig at betragte;
Af dybeste Vand
Gaaer Fisken til Land,
Og fanges saa stille og sagte.

13.

Den hvasse Aborr'
Med Gedden vel stoer
Tør kappes mod Strømmen at ile;
Rødfiering og Siig
Opleder den Viig
Hvor de sig paa Grunden kand hvile.

Den Blaaspur saa feed,
At fange vi veed,
Og sende til Herrernes Borde;
Den Kongelig Mad
Vi har paa vort Fad,
Trods alle de salte Vands Fiorde!

14.

Vel flere jeg kand
Opregne paa stand,
Som Glomen til os monne yde,
Fra Øyeren op
De løbe i Trop,
Naar Strømmen begynder at flyde.
Naar Strømning og Fliir
De samlede bliir
Med Løver og Rusler at stimle;
Naar Gørtz, Røyer, Mort
Mod Strømmen gaaer fort,
Da Vandet af Fiske mon vrimle.

15.

Naar Brasen i Leeg
Fremløber sin Streg,
Og stimer til lønlige Stæder,
Er Rusen da sat,
Og faaer den kun fat,
Den vist nok sin Eyermand glæder;
Blant hundred' i Tal
Hand gaaer da i Val,
Udleder de største og beste,
I Ilen de gaaer,
til hand engang faaer
De Gilde fra Byen til Gieste.

16.

Jeg nær havde stemt
For flere, og glemt
At tale og Skrive om Lagen;
Den nydelig Fisk
Vi har paa vor Disk,
Som kiempes med Østers i Smagen
Den søde Karuds
I Parker og Puds
Fornøylelig leger og spiller;
Mon dette ey kand
Bortdrive paa stand
De Sindet betyngende Griller?

17.

Nu aabnes vor Fart,
Saa det har god Art
Paa Glomens de stridige Vande;
Nu Elven bliir stoer,
Som videste Fior,
Og skiuler Leer-Bakker og Sande;
Vi daglig kand see,
Paa Vandet sig tee
Den seylende Norske Sølv-Flode,
Den Guld i sig har,
Og Sølv et vel klar,
Som kommer vor Byemand til gode.

18.

Her flyder i Tal
Det Tømmer, som skal
Ved Strømmen og Øyeren lande,
De Seyl hidser op

For Vinden i Top,
Og føres igiennem de Vande;
Bordbaader i Fleng
Mod Elven saa streng
Med Seylet og Aaren mon stride,
Indtil de opnaaer
Det Land, de attraaer:
Vor Søemand har ondt nok at lide.

19.

I Øyerens Vand
Udskildte fra Land
Syv Øer vi tæller og flere,
Hvor Flora sin Seng
I grønneste Eng
Udpyndter og herlig stafferer;
Naar Glomen ey vil
For tit tage til,
Men bliver ved Bredden at spille
Lemfeldig og mat,
Der bliir da en Skat,
Som mange Udgifter kand stille.

20.

Før Engen bliir bleeg,
Naar Blomstrer er veeg,
Man Jæen er ferdig at lave,
Hver passer da paa
Sit Græs at nedslaae,
Og berge den herlige Gave.
Storr-Strakker i Fleng
Paa høyeste Eng
Som spidsede Taarne man setter,
Fornøye det kand

Den seylede Mand,
Og Koen om Vintren det mætter.

21.

Da kiendes det best
Paa Koe og paa Hest,
Hvad Fedmen ved Feet monne være,
Naar Koen hvert Maal
Kand fylde sin Skaal,
Sin Melk, Smør og Mysse frembære,
Er Hesten kiørt træt,
Og udmatted slet,
Giv ham kun af Storren den fede,
Hand stille ey staaer,
Naar andre de gaaer,
At trække er hand da tilrede.

22.

Naar Jæen er lagt,
Med Skiørua sagt
Man Kornet i hobetal felder,
Naar Ageren staaer
Og bier på Skaar,
Naar Axet med Hovedet holder;
Med Glæde hvert Baand
Optages i Haand,
Thi Toppen af Kornet mon bruse;
Vor Høstmand hand leer,
Thi hand vist nok seer,
At det udi Laden vil ruse.

23.

Naar Marken er tom,
Man seer sig da om,

Om Skoven og noget vil yde
Af Fersk-Mad og Vildt,
Dermed veed vi snildt
Vor Stolpeboes Væg at bepryde;
Skøndt Rins-Dyret ey
Vi seer i vor Vey,
Ey Hiorter og Hinder her næres,
En stegt Hare lel
Den smager os vel,
Som tit paa vor Bord kand frembæres.

24.

Den Tiur saa frek
Med Riflen faaer Knek
I Trærnes høyeste Toppe;
Uhrhanen sin Streg
Med Hønen i Leeg
I Stokken og Snaren mon hoppe.
Den Jerpe saa snild,
Graagaasen sa vild,
Ja Brokfugl og Kramsfugler mange,
Vildanden saa vaer,
Og Ruden saa raer,
Med Skovduen, veed vi at fange.

25.

Naar Solen gaaer bort,
Og Dagen blir kort,
Naar Vinteren Høsten bortjager
Med Frost, Snee og Snuus,
Baghouen ved Huus
Af Hovven til Ovnen vi drager;
Da samles vi smukt
I Ære og Tugt,

Og os med hinanden mon fryde;
For det, GUd os gav
Af Land, Vand og Hav,
Vor tak vi til Skaberen yde.

26

Bliir Kulden nu streng,
Iisflager i Fleng
Vi seer da med Strømmen at føres,
Som Samler i Hast
En Iisbroe saa fast,
Hvor baade kand rides og kjøres;
Da Hesten maa frem
For Slæden i Rem,
Vi turer og farer tilsammen,
Enhver til sin Ven,
At samles igjen;
Er det ikke Glæde og Gammen?

27.

Hver Bonde som vil
Sin Hest lade til
At kjøre Bord, Tømmer og Planker,
Mens Elven er fast,
Hand udi en Hast
En Daler, tre, fire da sanker;
Hver kappes da om
Sin Hov at faae tom,
Og den ind til Byen at føre;
Fornøyligt at see
En Snees, to a tre
Paa Elven i Rader at kjøre!

28.

Nu har jeg med Flid
Ved hver Arets Tiid
Din Pragt og din Ynde afmalet,
O! deylige Feet!
Jeg dig haver seet,
Men dog ikke nok om dig talet;
Det sidste jeg vil
Endnu legge til,
Som al din Lyksalighed pryder;
Du altid har haft
Guds Ords rene Saft,
Som i dine Templer udflyder.

29.

O! deylige Feet!
Jeg dig haver seet,
Og dine Fornøyer fundet;
Men Tiden var kort,
Jeg maatte gaae bort,
Did, hvorhen jeg aldrig har stundet;
Men hvor jeg end er,
Har jeg dig dog kier,
Jeg dig paa mit Hierte dog bærer:
GUD være din Løn!
Det bliver min Bøn,
Til Graven mit Legem fortærer.

30.

O! deylige Feet!
Jeg dig haver seet,
Men kan dig dog aldrig forglemme,
Før Øyet bliir lukt
Og livet udslukt;

Din Minde min længsel forfremmer!
Derfore, min Pen!
Føy dig nu kun hen!
Lad Sindet, om mueligt, nu hvile!
At al min Attraae
Kand derpaa udgaae,
Til GUd med min Forbøn at ile.

31.

GUd være din Soel!
Gid Lærernes Stoel
Ved Ordet lyksalig maa skattes!
GUd lade dit Land,
Dit Vand og din Strand
Ey sine Velsignelser fattes!
GUd lade hver Siel
I dig leve vel,
Og HErrens Velgierninger nyde!
Indtil at de skal
Blandt Englenes Tal
I Himmelen evig sig fryde.